

— Ти не ми каза, бабке, като са изплували какво е станало подире?

— Ти по приказката ли се бжхтеш, чедо!—се обади баба Цона! . . . Младост! Младост! Пжк аз биля бях забравила.

Баба Цона бе готова да ѝ захване приказката пак от край, ала вжн изчурулика пробудила се ластовичка и погледна през прозорчето светолика зора.

Наставаше дивно утро! .

Пжрви ден на русалките Небето тжй ведро и лазурно, като младост, а земята престлана, сякаш сжс загорски губери лжха на роса и свежест . . .

— Хайде баба, — продума баба Цона, надигайки се. Ела с мене до таркашенското бжрдо. Днес там цжвтят най-лековити билки. Да набера, че зима иде . . . а зиме неверна болест вжрлува.

— — — — —
— — — — —

Слжнцето залязваше, ала никой не тржгваше. Чакаха слжнцето да ги остлви последния ден на нивата за да не замине силата на земята сжс слжнцето. Тжй помнят те от деди и предеди, че земята е силна, кога си знае стпаонина. Не чака ли стопанин слжнцето да заjde — земята предава сила на оногова, който ѝ я дава.

Всички изправени пред залез слжнце мжлчаха и гледаха как светлия му диск потжва в пламнали хоризонти.

Слжнцето сякаш разбрало, че хиляди очи в този миг го гледат и чакат да заjde, слизаше бавно зад далечни предели и като живо око изгледва всички и тихо се прощава.

— До година сжс здраве! — прошепна Горан Горнака когато слжнцето се потули.

И гайдата закжрши вжзчаквана песен:

Прощавайте мили ниви

Мили ниви поженати.

Жетварките поеха песента и кржгозорите се огласиха от тжжната песен.

Те се прощаваха сжс синорите, край които вечер лягаха за сжн и по часове се радваха на хубавите вечери по жетва; прощаваха се сжс равно загоре, сред което цели сед-